

[Hækkerup.]

Endelig har jeg nogle Bemærkninger om de 8 Henstillinger, der er optaget i Bilaget. Om dem siger den højtærede Minister i Bemærkningerne til Forslaget, at de tre indbydende Regeringers Delegerede ikke har ment at burde tiltræde disse Henstillinger, og at dette i første Række skyldes, at disse Henstillinger behandler Emner, der staar i saa direkte Forbindelse med Administrationen af Tyskland, at Repræsentanterne for de Magter, der udøver denne Administration, ikke har ment at burde være Deltagere i Henstillingerne.

Det kan jeg ikke indse Rigtigheden af. Saa vidt jeg kan se, er 6 af de 8 Henstillinger tiltraadt af Frankrig, der er en af Indbydterne, og en af dem er tiltraadt af Storbritannien. For Danmarks Vedkommende er Forholdet det, at Danmark har tiltraadt de 6 af disse Henstillinger. Jeg forstaar meget vel, at Danmark ikke har tiltraadt Henstilling Nr. 5 vedrørende tyske Aktiver i den julianske Mark og de dodekanesiske Øer, fordi det ingen Interesse har for os, men jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke har tiltraadt Henstilling Nr. 7 vedrørende Krigsforbryderes Ejendom. Forklaringen er muligvis den, at denne Henstilling er overflødig, fordi det Grundlag, hvorpaa disse Krigsforbrydere skal behandles, er fastlagt, men jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Udenrigsminister vilde sige et Par Ord om Sagen, fordi jeg ikke paa Forhaand kan se, at der er Grund for Danmark til ikke at tiltræde denne Henstilling, idet der ingen Anledning er til at tro, at Stillingen til de tyske Krigsforbrydere er anderledes her end andre Steder.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jørgen Gram: Det foreliggende Forslag har været forelagt det andet høje Ting og er vedtaget der, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse i dette høje Ting. Den Overenskomst, der her er Tale om, er tiltraadt og undertegnet af Danmark, den er traadt i Virksomhed — Teksten kan saaledes ikke ændres —, og den er et Led i den Kæde af Overenskomster, vi har tiltraadt som Følge af, at vi har indmeldt os i De Forenede Nationer. De paagældende Overenskomster tager Sigte paa at forhindre Krig i Fremtiden, at skaffe Erstatninger for lidt Tab i den nu afsluttede Krig, at skabe den størst mulige Stabilitet paa Pengemarkedet, at øge Produktionen

af Levnedsmidler og at hjælpe til en hensigtsmæssig Fordeling af disse. Hver af disse store Opgaver har sin Udformning i Forslag, som vore høje Ting har vedtaget eller vil vedtage.

Jeg skal om det foreliggende Forslag kun komme med faa Bemærkninger. Det slaar fast, at man ønsker en retfærdig indbyrdes Fordeling af den Erstatning, som maatte blive til Raadighed. Der staar ikke udtrykkelig, at det skal ske paa lige Fod, men saa vidt jeg kan se, er dette Tilfældet. Jeg slutter det bl. a. deraf, at man har søgt i Erstatningerne, som de enkelte Lande har stillet Krav om, og som jeg ikke har set nogen Indsigelse imod, at indberegne de lidt menneskelige Ofre. Danmark har naturligvis ikke paa langt nær haft samme Tabsprocent af Menneskeliv og lemlæstede som de direkte krigsførende, men til Trods herfor er vor Andel ikke videre nedsat. Danmarks Erstatningskrav, som er opgjort til 11,6 Milliarder Kr., er, saa vidt det ses, anerkendt. Til at tage sig af det videre fornødne med Hensyn til alle Problemerne er der oprettet et interallieret Erstatningsbureau.

Det kan jo end ikke tilnærmelsesvis gøres op, hvor meget det enkelte Land vil faa i Erstatning. Der er kun fastsat en Procentsats af den Masse, der bliver at fordele, men hvor meget dette er i Værdi, er uberegneligt. Vi kan imidlertid ganske sikkert gaa ud fra at maatte staa over for en meget mager Konkurs.

Der er et Forhold, som jeg gerne vil bede den højtærede Udenrigsminister udtale sig om. Det er det samme Forhold, som blev omtalt af den foregaaende Ordfører. I Artikel 2 — jeg beder om Tilladelse til at citere — staar der: „Signatarmagterne enes indbyrdes om, at deres respektive Procentandele i Erstatningerne, saaledes som disse er fastsat i nærværende Aftale, af hvert Land skal betragtes som dækkende alle dettes og dets Borgeres Krav, offentlige eller private, mod den tidligere tyske Regering og dens administrative Organer stammende fra Krigen,“ o. s. v.

Men længere nede er der taget visse Forbehold; jeg beder igen om at maatte citere et Par Sætninger. For Eksempel staar der under B.: „Bestemmelserne i ovenstaaende Paragraf A skal intet foregribe vedrørende ... (ii) de Rettigheder, som en Signatarmagt maatte have i Forbindelse med den afsluttende Ordning af de tyske Erstatninger...“; og under næste Punkt tages der ogsaa Forbehold, nemlig: „(iii) noget politisk, terri-